

Мартин Дамянов

С инжектор в ръка...

Никой нищо не каза – почувствах тласъка като силен ритник в задника. Малко по-късно разбрах, че падаме. Онези копелета от щаба не проговарят преди да се отвори парашута – наричат го „ритуалът на обречените“. Във война като тази има нужда от ритуали, стига ти да не си глупака, който играе главната роля. Аз я играя вече три месеца.

Първият път, когато ме спуснаха с „мистър“ Танк (когато никой не ги слушаше, летците го наричаха летящия ковчег) от въздушния транспортер, имах болезненото чувство, че ще ми трябват месеци за да си извадя топките от гърлото. Проклетият танк тежеше адски много и не можеше да лети – обстоятелства достатъчни да изплашат и луд. А като прибавим оплетените въжета, дефектните скоби и повредените гравитационни щитове се получаваше доста сносен справочник по модерна инквизиция. Пет от всеки сто танка обогатяваха почвата, над която са спуснати. Това е! Шанс. Но да стоиш върху твърдата седалка с изпържен мозък и разбунтувано въображение – това вече е глупост. БЕШЕ глупост преди да измислят инжектора – най великото изобретение от началото на войната.

Вземаш първата доза непосредствено преди полета и усещаш как стомахът ти веднага престава да се гърчи в стратосферна агония. След втората доза можеш да предизвикаш стадо Голиатовци без дори да ти мигне окото. Пет дози приети наведнъж те изпращат с еднопосочен билет в страната на сънищата.

По време на падането нямаш много време за размисъл – можеш да се молиш и да чакаш господ да те дръпне за гащите. Иначе...

– Парашутът е отворен! – издекламира мазно Патси – бордовият компютър.

Най-сетне! Вече си се представях с чаша бира в ръка в компанията на свети Петър. Погледнах Болдуин и му намигнах. Беше се спаружил като препечена гъсеница.

– Как е братко? – попитах го, а той повърна шумно във външната капсула. Храната не трябваше да се разхищава, това го знаеха и новобранците като Болдуин. Гладът не беше добър приятел.

– Следващият път вземи две дози – посъветвах го аз.

Равена изглеждаше по-добре. Беше впил поглед в нещото, което мачкаше с ръце и което ако се съдеше по вида му някога е приличало на макет на влечуго. Равена го беше привел в състояние, което се намираше отвъд възможностите на човешкото въображение.

Танкът се изтърси глухо върху земята и аз чух изсцраването на автоматичните закопчалки. Бяхме се приземили на около два километра от

сборния пункт – достатъчни за един бегъл поглед на местността. Когато обаче видях данните от разузнавателния екип, въодушевлението ми се изпари моментално – без растителност, без вода, почти нямаше кислород. И това ми било колониална политика. Реших, че му е време за още една дозичка.

– Хайде момчета. – извиках весело аз, осъзнавайки, че за кой ли път се държа за юздите на живота. – Да им покажем на тези влечуги, какво значи да си корав.

Доближих инжектора до кожата на предмишницата си, малко под лакътната става. Чух как фиброиглата тихо изсъска и после сама затършува из меката тъкан. Когато бистрата течност в капсулата се оцвети в червено, разбрах, че иглата е пробила вената. Буталото автоматично изтласка течността, а броячът изщрака и се залепи на цифрата 18. Бях използвал вече две дози. Издърпах инжектора и го затъкнах под ризницата си. С периферното си зрение видях, че Равена направи същото. Лицето му се беше оцветило в цвета на зората и аз помислих, че ще експлоадира. Вместо това по него се разля безгрижна усмивка.

– Ееех, Дивайн! – погледна ме глупаво той. – Имаш ли представа, какво представлява боецът без своя страх, а?

Гледах го недоумяващо в очите. Виждах как зениците му се разширяват като приближаваща топка за бейзбол и нека ми откъснат ръцете ако в един момент не проникнах през тях. Видях орди от влечуги, които се спуснаха по хълма и заобградиха нашия танк. Изтръпнах. Дали не бяха това мислите на Равена?

– Кръвожадна машина за убиване. – продължи той. – Опиумът ми отне вярата в живота и моята индивидуалност, но не ми пука...

– Страхоотно – изблея внезапно Болдуин. Ноздрите му се разшириха като на побеснял хипопотам, а по челото му избиха капчици пот. Гледах го като хипнотизиран как свива и отпуска юмрукът си и осъзнах какво имаше предвид Равена. Чувствах се точно по същия начин – като машина за убиване. Дълбоко в мен приспаният разум се бунтуваше срещу новата ми личност, но за нищо на света не бих искал да я променям. Силата на новото чувство ме вдъхновяваше и ако в този момент ми пораснеха криле бих летял до пълно изтощение.

Танкът се измъкна от тясната котловина и бързо се понесе към пункт А. Земята се разтвори пред нас като недочетена книга и изпълни ума ми със студената си сивота. Не можех да се откъсна от мисълта, че около мен витаеше леденият дъх на смъртта. Само че този път я усещах като съюзник. Господи, колко много грешах само.

Най-сетне се дотърсихме до пункт А. Останалите вече бяха приключили с прегрупирването и нетърпеливо оакваха сигнала. Радиостанцията се раздираше от възбудени гласове на мъже, готови да убиват. Заслушах се.

– Дявол да го вземе, къде са скапаните влечуги?

– Скоро ще се здрависаш с тях, войнико.

– Хей, Макферсън, майка ти, не ти ли е казвала да не си играеш с опасни неща? Внимавай да не си улучиш онази работа.

– Що не ме цунеш отзад!

– Хей, момчета, някой знае ли в кой отсек живее сестра Рейчъл?

Преместих танка на по-изгодна позиция от която можехме директно да атакуваме хълма, без да рискуваме да бъдем поразени отзад. Видях огромната сянка на боен кръстосвач пред нас, когато получихме трансмисията. Вражеският лагер светна по картата като огромен лунапарк. Влечугите бяха точно зад възвишението.

– Това е! – казах аз. – Веселбата започва.

Около нас пехотата се размърда. Още докато се катерехме нагоре видях първите кълба дим да се стелят към мътното небе. Само след минути въздухът щеше да се реже с нож. Тъкмо се готвехме да се спуснем по обратната страна на склона, когато бомбата избухна и светът се разтресе. В средата на бойното поле земята се разтвори и погълна в огромната си паст всичко наоколо – хора и влечуги. По-голямата част от гъсениците обаче се бяха заровили още при първите изстрели – отвратителен навик, за който обаче се бяхме подготвили с няколко дузини сондиращи ракети с пробивни глави.

Големи, лигави червеи с уста като на автоматична пералня – ето какво представляваха те стига да ги извадим навреме от казана със сярна киселина. Откровената им грозота пораждаше у нас силни стомашни контракции и това бе една от причините поради които натискахме доста бързо спусъка. Другата бе... Е, ако сте виждали двубой между анаконда и късокрако гну, значи знаете какво имам предвид.

Когато и последният изстрел отекна и димът се поразея, видяхме какво бе останало от базата. Настоящият ѝ вид можеше да разстрои и военен инспектор.

– Май успяхме. – каза Равена в унисон с мислите ми.

– Да, така смятам. – казах аз, разтърквейки енергично китката си. – Това се казва атака.

Придвижвахме се към позиция Б, където щяхме да се скачим към транспортерите. Бяхме получили сериозна повреда в задният отсек и

играехме опасната игра „настъпи мината“. Ако един изстрел от лазомет попаднеше върху бронята на танка, щяхме да полетим и без помощта на транспортерите. Но не ми пукаше – битката беше приключила.

– Зле ми е. – промълви Болдуин.

В момента не можех да му обърна внимание, защото правех измъчена маневра около развалините на земен изстребител.

– Равена, виж какво му е. – казах.

– Май е загубил кръв.

– Дай му една доза!

Чух, как Равена извади инжектора и нагласи дозата. Чух и виковете на Болдуин, но не им обърнах внимание. После дойде и сблъсъка. Някой стреляше в гърба ни. Накрая вече нищо не чувах. Дойдох в съзнание на борда на спасителния катер. Над леглото ми се беше надвесила сестра Рейчъл.

– Усмихни ми се и ти! – казах благо аз.

Не се усмихна.

– Можеш ли да говориш с главнокомандващия, войнико? – попита ме някакъв мустакат тип в парадна униформа.

– Разбира се, сладур. Накъде е пресцентъра?

Той постави пред мен преносим видеофон и аз му се усмигнах.

Ама защо всички са толкова намръщени?

Изображението на монитора се размъти. Бог ми е свидетел, че ако минути преди битката главният се беше здрависал с мен, щях да консервирам ръката си и да я заменя с изкуствена. Сега трябваше да съм дяволски щастлив. Та, той щеше да говори с мен! Но не бях.

– Поздравления, сержант Дивайн! – започна тържествената си реч. После каза нещо за съвършенството на земната раса и за качества, които я извисяваха над останалите – за патриотизма и способността да дадеш живота си за идните поколения. Обеща да ме награди с орден за храброст.

Виждах как мести устните си, но до мен достигаха само откъслечни звуци. Думите му прелитаха покрай ушите ми като закъснели прелетни птици. В изтерзания ми ум изникваха странни картини и започнаха да се нареждат в огромен пъзел, като отключиха в мен болезнени спомени. Цялата битка потече пред очите ми като панорамен филм. Явно действието на опията преминаваше.

Виждах разбити изстребители и преобърнати танкове. Чувах виковете на горящи пехотинци. Зърнах войникът, който побегна от зеленикавата, изгаряща слуз на влечугото, но попадна под веригата на нашия

танк. Тогава Равена ми каза колко много обичал бадеми. Прилоша ми. Червена пелерина падна пред очите ми и скри омотаните тръби и бълбукащите системи. После усетих нечия ръка. Живителната течност потече във вените ми и се сля с разредената ми кръв.

– По-добре ли се чувташ синко? – каза главния.

– Не съм се чувтал по-добре от деня на развода ми, сър! – отвърнах му бодро аз, като рисувах тънки бикини върху тялото на отдалечаващата се сестра Рейчъл.

– Сержант, спомнете си къде се намираше бункерът, който ви простреля в засада. Сержант? – виждах тънките струйки пот, които се стичаха по лицето му.

– Ами... – започнах аз, но не можех да се съсредоточа. Духом бях в обятията на сестра Рейчъл. Тя току що беше използвала пет дози. Бях чул изщракванията. Но не ми пукаше. Ядосвах се само за едно нещо. Нямах ръце да я прегърна.

КРАЙ

© 2001 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1335>]